

Biblická hodina – 04.11.2021

Suspírium: „Radostne budem jasať v Hospodinovi, duša mi zaplesá v mojom Bohu, pretože ma zaodel rúchom spásy, plášťom spravodlivosti ma zahalil...” (Iz 61,10) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 79: „Pohania vtrhli do dedičstva Tvojho,...“

Modlitba

Sme presvedčení, drahý nebeský Otče náš v mene Ježiša, že našou najväčšou úlohou je vyžarovať Tvoju dobrotu, lebo Ty si svojím obličajom osvietil naše mysle. Drahý Kristus, Ty nás neprestajne obdarúvaš svojou prítomnosťou a Tvoje živé Slovo napája naše vnútro. Požehnaj i dnes v našom spoločenstve čítanie, počúvanie a zachovávanie Slova Božieho, aby Tvoja milostivá ruka spočívala na našich životoch. Daj, aby skrze Tvojho požehnania sme boli bohatí a Tvoja múdrosť a sila bola pre nás povzbudením a potešením pri príprave na službu v cirkevnom zbore. Ďakujeme, že skrze nás chceš preniknúť a vtrhnúť do života iných, ktorí Ťa ešte nepoznajú. Ty si nevyčerpatelný zdroj prítivosti, prosíme, priprav naše srdcia, aby sme žili pokojný a zdravý život na duchu. Veď nás, aby sme boli a zostali verní iba Tebe, Ktorý kraluješ naveky vekov. Amen.

Biblický text: Kniha Žalmov 79. kapitola

„Asáfov žalm. Bože, do tvojho dedičstva vtrhli pohania, poškvrnili tvoj svätý chrám a Jeruzalem zmenili na rumovisko. Mŕtvolý tvojich služobníkov vydali za pokrm nebeským vtákom, telá tvojich zbožných dravej zveri. Ich krv prelievali ako vodu okolo Jeruzalema a nemal ich kto pochovať. Svojím susedom sme sa stali terčom potupy, svojmu okoliu sme na posmech a hanu. Dokedy ešte, Hospodin? Chceš sa stále hnevať? Dokedy bude tvoja žiarlivosť horieť ako oheň? Vylej svoje rozhorčenie na pohanov, ktorí Ťa neuznávajú, na kráľovstvá, čo nevzývajú tvoje meno! Veď zožierali Jáкова a pustošili jeho obydľia. Nevyčítaj nám viny predkov, ponáhľaj sa nám v ústrety so svojím zľutovaním, lebo sme úplne bezmocní. Pomôž nám, Bože, naša spása, pre slávu svojho mena! Vysloboď nás a odpusť nám hriechy pre svoje meno! Prečo majú pohania vraviť: „Kde je ich Boh?“ Nech pohania pred našimi očami poznajú pomstu za preliatu krv tvojich sluhov! Nech k tebe prenikne vzdychanie zajatých! Mocou svojho ramena zachovaj synov odsúdených na smrť. Naším susedom sedemnásobne odpláť do lona hanobenie, ktorým Ťa tupili, Pane! My, tvoj ľud, ovce na tvojej pastve, budeme ti ďakovať naveky, z pokolenia na pokolenie rozprávať o tvojich chvályhodných činoch.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Upozorňujem, tento žalm je nevhodný pre citlivé povahy a maloleté osoby. Po formálnej stránke je žalospevom a týka sa udalostí, ktoré sa naplnili pádom Jeruzalema v r. 587 pred n.l. Ale je pravdepodobnejšie, že proroci, zvestujúci Boží trest spreneverenému ľudu použili tieto slová na liturgických obradoch ako aj v prípade 74. žalmu.

1-4. verše:

Nepriatelia vnikli do Hospodinovho dedičstva. Žalmista pod tým rozumie posvätnú chrámovú časť, kde pohania nesmeli vstúpiť. Jeruzalem je v troskách a jeho chrám je znesvätený. Pohanská noha vstúpila tam, kde odjakživa prebýval Hospodin. Zničené boli schránky zmluvy a odvečené chrámové náradie a zaviedli modlárstvo priamo na mieste, kde uctievali jediného a pravého Boha. Na druhej strane veľká skaza zasiahla aj Hospodinových služobníkov. Opis tejto časti je veľmi drastický a krvavý. Vyznávači pravej viery: kňazi a léviji boli celkom odstavení. Usmrtené telá zostali napospas dravej zveri a vtákom. Hospodin zavrhol svoj ľud? Tieto telá neboli pochované, uložené k otcom, a pokojne si odpočívali, ale naopak. Tento stav znamená koniec Božej milosti. Kedy si človek v skutočnosti povie: je koniec!“ Čo musí človek zažiť, aby vyslovil tieto slová. Čo je Armagedon v tvojom živote? Čo znamená nenávratný koniec Božej milosti? Čo musíš prežiť a zažiť na vlastnej koži, aby si vyslovil: je koniec a už ani Boh sa o mňa nepostará. Posledná smršť v Jeruzaleme bola naladená podobnými asociáciami a myšlienkami. To, čo zažili, bolo peklo, ktoré viedlo k posmechu a urážkam zo strany pohanských národov na adresu Hospodina, ktorý je taký „bezmocný“, že nemôže a nechce svoj ľud zachrániť pred potupou.

5-13. verše:

Všetko je márne a zbytočné, ale takúto náladu odmieta žalmista. Žalmista prijíma Boží súd. Nezapiera Hospodina, a vie, že kto má skutočnú pravdu. Z jeho úst nevyznieva: „Čím sme si to zaslúžili“, ale to, že dokedy to Boh Izraela strpí. Trápi ho, že tento súd je ťažký a dlhý. A tým naznačuje, že ešte nie je koniec, aj vtedy keby Hospodinov hnev trval večne. Porážka je Božou metlou, a On poriadne vymetal celý Izrael. Dokonca hovorí o tom, že Hospodin dal takú právomoc pohanom, že doslova ich – vyvolený národ – docela: zožrali. Hospodin a Jeho suverénna moc. Boh svoju moc odovzdá i dravým šelmám, ale nič netrvá večne. Nástrojom Božieho údeltu sú v tomto prípade pohania, ale aj tu platia Ježišove slová, ktoré boli adresované Pilátovi: *„Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo dané zhora. Preto ten, kto ma vydal tebe, má väčší hriech.“* (Jn 19,11) Boh je a zostáva spravodlivým sudcom. Hrozby takejto silnej odplaty poukazujú na to, aby jeho vyvolený ľud si nikdy nebral spravodlivosť do vlastných rúk. Výrazy „pomsta“ a „sedemnásobné vrátenie“ sa opierajú o presadzovanie Božej

spravodlivosti. Pomsta nie je a nemôže byť pomstychtivosť. Hospodin má moc vyslobodiť tých, ktorí podľa ľudského súdu už prepadli smrti. Hospodin ako pastier vedie svoj ľud údolím smrti (Ž 23,4) k novému životu, čo je najväčšou istotou žalmistu. Autor nášho žalmu už nechce chápať a vysvetľovať nevysvetliteľné hrôzy. Neexistujú žiadne jasné dôvody, ktoré by vysvetlili hanobenie Božieho mena zo strany pohanov. V tejto situácii je úlohou omilosteného zvyšku Izraela, aby napriek všetkémunikdy neumĺkla ich prosba a velebenie mena Hospodinovho.

Biblický text: Prvý list apoštola Pavla Timotejovi 4, 12-5,2

„Nikto nech tebou nepohrda pre tvoju mladosť. Ty sa však staň pre veriacich vzorom v reči, správaní, láske, vo viere a mravnej čistote. Kým neprídem, venuj sa predčítavaniu, povzbudzovaniu a vyučovaniu. Nezanedbávaj dar milosti, ktorý máš v sebe, ktorý si dostal prostredníctvom proroctva, keď na teba starší vkladali ruky. O toto sa staraj a tomu sa venuj, aby tvoje napredovanie bolo všetkým zjavné. Dávaj pozor na seba a na učenie; buď v tom vytrvalý. Lebo ak toto budeš robiť, zachrániš aj seba, aj tých, čo ňa počúvajú. Staršieho nekarhaj tvrdo, ale ho napomínaj ako otca, mladších ako bratov, staršie ženy ako matky, mladšie ako sestry so všetkou mravnou čistotou.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

V cirkevnom zbore v Efeze sú potrební duchovní, ktorí predstavujú určitý smer. Timotej je mladý, ale Pavol ho poveruje, aby bol pevným apoštolom Ježiša Krista. Potrebovalivedenie v Efeze, pretože tam vznikla zjavná deformácia. Toto skreslené kresťanstvo je ešte znásobené nezaujímavým obvinením proti Timotejovi. Kresťania žijúci v Efeze si hovoria: „Mladosť ide ruka v ruke s neistotou.“ Timotej je mladý, aby mohol vykonávať takú veľkú službu. Koľko rokov mohol mať Timotej? Bol v najkrajších rokoch svojho života, predpokladáme, že mal medzi 30 až 40 rokov. Nebrali ho vážne. Ten, kto má problémy s vekom duchovného, nespoznal Pána Ježiša, Ktorý v Jeho osobe pôsobí. Je považovaný za nevhodného. Každý je nevhodný, Boh však ho povolal a apoštol Pavol ho ustanovil. Ak ňa len tvoja mladosť robí nevhodným, môžeš byť šťastný. Ak vás ľudia považujú za nevhodných len pre v vek, môžete byť šťastní. Citujem proroka Jeremiáša: „*Pane môj, Hospodine, veď neviem hovoriť, lebo som ešte len chlapec.*“ Hospodin mi však povedal: „*Nehovor: „Ja som chlapec,“ lebo pôjdeš, ku komukoľvek ňa pošlem a povieš všetko, čo ti prikážem!*“ (Jer 1,6b-7) Boh sa musí v nás vysporiadať s mnohými vecami, nielen s problémami nášho veku. Mladosť nie je prekážkou, núdzovou brzdou služby, jediným štandardom služby je kontakt s Ježišom. Veľkou otázkou je, či medzi tebou a Ježišom existuje voľné alebo pevné puto. Pasovali s tým Mojžiš, Jeremiáš a aj Izaiáš. Nie každý bol povolaný Bohom a naplnený Duchom Božím. Pre Timoteja to muselo byť

bolestivé, ale otázkou je, či sa v takýchto situáciách urazí alebo ešte horšie, myslí si, že je napadnutý.

Pavlova rada sa neopiera ani o jedno zmýšľanie. Netreba si nič zobráť k srdcu, ale byť pozitívne naladený. Staň sa vzorom! Len v tom prípade nebudú vami pohrdať, ak budete príkladným vzorom. V čom? V súkromnom živote je to reč, správanie a čistota a v oblasti cirkevnej: láska a viera v Ježišovi Kristovi. Teda vo všetkom. Príklad duchovného správcu cirkevného zboru by mal zasiahnuť všetky oblasti života. Budme služobníkmi Ježiša Krista. Obsahom kresťanského života je kráčanie s Kristom. Ježiš putuje s Tebou na tvojej ceste. Život každého duchovného je výkladom, kde je aranžérom samotný Pán. Nie je to ľahká úloha, ale tak ako sa nás ujal Pán, tvoj Strážca a tvoj Pastier, tak Ho musíš prijať aj ty. Vzorový a príkladný komunitný život namiesto nečinnosti a urážok.

Úlohou duchovného správcu je pravidelné predčítavanie, povzbudenie a vyučovanie Slova Božieho. Verejnoprospešná činnosť. Vykonávanie pravidelných úloh. Duchovné záležitosti farárov. Koľko percent z našej dušpastierskej služby tvoria práve tieto základné prvky služby? Predčítavanie a vyučovanie tých, ktorí si to prajú a povzbudzovanie chorých, malomyselých, hezitovaných, vdôv a sirôt. Úprimne vyznajme pred Bohom, že ranná pobožnosť, čítanie slova Božieho, počúvanie Slova Božieho, spoločné spievanie, počúvanie kázni, príležitosti individuálnej a komunitnej modlitby, biblické štúdium na týždennej alebo mesačnej báze tvoria najmenšiu časť našej služby. Duchovní správcovia sú vo všedné dni neviditeľní a v nedeľu nepochopiteľní? Ježiš hovorí: *„Kto vás počúva, mňa počúva. Kto vami pohrda, mnou pohrda. A kto pohrda mnou, pohrda tým, ktorý ma poslal.”* (Lk 10:16) Nech stojí pred každým duchovným pokorné učenie II. helvetského vyznania: *„Predovšetkým však vyhlasujeme, že sme vždy ochotní všetky tieto tuna nami predložené veci jednotlivo i v celosti ak by niekto žiadal i obsírnejšie vysvetliť, konečne tiež i tomu, kto by nás niečomu lepšiemu so Slova Božieho poučil, nie bez vďačnosti ustúpiť a poslúchnuť v Pánu, ktorému chvála a sláva.”* Lebo dar milosti je obdarovanie, schopnosť a výnimočná zručnosť Ducha Svätého. Nie je to ľudský úspech, ale dar Ducha. Božia milosť je požehnanie, ktoré prichádza zhora. Uvádza život do činnosti, vzbudzuje zručnosť, a bude horieť v nás. Necháme rozvinúť to, čo nám nikdy nepatrilo. Boh rieši vlastným darom, ale zveruje nám jeho aplikáciu. Nezanedbávajte, ale používajte, to, čo je dar nebies. Nevyhadzujme z nášho kresťanského života zo strachu, z ľahostajnosti alebo z nevery, to čo je dar. Naopak, vzchopme sa, zohrievajme to, čo je dar, lebo nevieme, kedy a kto bude potrebovať nás a slová života, to pravé jedlo, lebo *„Je napísané: Človek bude žiť nielen z chleba, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.”* (Mt 4:4) *„Buďte stále pripravení k obhajobe pred každým, kto by od vás žiadal, aby ste vydali počet z nádeje, ktorú máte...”* (1Pt 3:15) Len tento duchovný Boží dar, potvrdzuje Božiu voľbu. Posilnenie povolania: Proroctvo a

vkladanie rúk zo strany starších. Základňa cirkevného spoločenstva pomáha duchovnému. Presbyterstvo, farár a cirkevný zbor. Starší: Tí, ktorí veria. Lebo aj oni dostali dary od Boha. Všimnúť si a začleniť dary druhých doduchovného procesu. Zosúladiť dary Božie s tými, ktorí potvrdzujú moju a tvoju službu. Poznáme navzájom silné stránky v cirkvi? Vieme, koho v čom potvrdil Pán? O kom znelo proroctvo? Keby sme zoradili Božie dary v živote toho druhého, mohli by sme mať plodný cirkevný život. Znamenajú naše povolania pokrok v cirkevnom živote alebo vrchol na jednom mieste? Robíme to mechanicky bez skúseností alebo v nás hučí posolstvo v Pánovi: odovzdávam, uchovávam, učím a cítim príležitosť, chcem sa s bratmi a sestrami znova a znova sa stretávať. Je všetko sploštené, stratil som silu, alebo sa zaoberám vecami Pána? Som Máriou, a vyberám si „to jedno“ alebo staviam sa do osoby Marty, ktorá všetko koná sama a urguje aj Pána, aby Mária nebola ľahostajná jej službe. Ticho sedieť pri nohách Pánových, tam sa cítiť bezpečne alebo napredovať, rúhať sa, zaoberať sa bezduchými múrmi, budovami a nakoniec i nado mnou rachotí rozsudok ako v prípade duchovného, ktorého povolali k smrteľnej posteli starej vieroučnej pani, ktorý duchovnému citoval varovné Božie slovo: *„Potom povie aj tým po lavici: ,Odíďte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablovej a jeho anjelom. Lebo som bol hladný a nedali ste mi jesť, bol som smädný a nedali ste mi piť, prišiel som ako cudzinec a neprichýlili ste ma, bol som nahý a nepriodeli ste ma, bol som chorý a vo väzení a nenavštívili ste ma.’ Vtedy mu aj oni odpovedia: ,Pane, kedy sme ťa videli hladného alebo smädného, alebo ako cudzinca, alebo nahého, alebo chorého, alebo vo väzení a neposlúžili sme ti? ‘Tu im on odpovie: ,Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste neurobili.’”(Mt 25,41-45)* Zviditeľnite svoju službu, drahí duchovní, milí kurátori a presbyteri, kresťanské spoločenstvo. Je vidieť náš pobyt na mieste, našu lenivosť alebo našu horlivosť v Pánovi? Smieme žiť pre Krista, myslieť, rozprávať sa s Bohom o sebe, modliť sa za seba a svoju službu. Dávať pozor na seba a na učenie. Ten, kto nie je na duchu v poriadku, nevie vyučovať. Zbesilý učiteľ uviazne mimo školy. Nepripravený pastier by nemal vykonávať službu. Pravoslávna cirkev i dnes uvádza do služby len fyzicky a duchovne zdravých ľudí. Osobné problémy duchovných. Každú chvíľu na všetko pripravený. Vždy učesaný, vždy oblečený a vždy vytiahnutý ako zo škatuľky, to musí byť duchovný. Stav vlastnej duše nikoho nezaujíma. Byť v poriadku. Problém je v našom zariadení a nie je to represia, nie je to spätná väzba, je to realita, aj v živote duchovných. Bez duševného zdravia duchovných nie je pokrok. Musíme začať tým, že sa nasmerujeme na Ježiša. Stanovenie diagnózy je v rukách Ježiša. Majster pozná každého. Nie je to nič menšie ako spása duše, duša samých duchovných a duše im zverených bratov a sestier. Duchovný nie je len komunikátor, hlásateľ Božieho Slova, ale i záchranca v časoch skúšania duší. Záchranný pás Krista musí byť viditeľný na životoch duchovných. Ježiš musí

zachrániť najprv nás, aby každý, kto slúži IBA JEMU mohol prevziať zodpovednosť za cirkev.

Uvedomme si dnes, nikto za nás neprevzal väčšiu zodpovednosť ako Ježiš. Nikto, pretože sa nezdôveril ľuďom, vedel, čo prebýva v človeku. On vložil svojho ducha do Božích rúk. Tvoja duša je na dobrom mieste v rukách Božích, lebo On zachráni tvoj život z hrobu, korunovaný láskou a milosrdenstvom. (Pozri Žalm 103:4) Povedz dnes s Ježišom: „Otče, do tvojich rúk porúčam svoju dušu“ (Lk 23:38-47) a staň sa vzácnym Božím dieťaťom. Len tak sa môžeš stať záchrancom duší v cirkvi. Ten, kto vie, čo pre neho Ježiš urobil, vie, čo má robiť vo svojej cirkvi, v živote tých, ktorí sú mu zverení. Pozri, čo ti Pán zveril. Vidíte a verte, lebo toto je nádherné Kristovo jarmo. Všeobecné kňazstvo, ktoré nám všetkým Boh zveril, je obrovská zodpovednosť.

5,1-2. verše:

Timotej sa potrebuje porozprávať i so starými mužmi. Musí reagovať aj na ich obvinenia. Ich rozhovor vyvolal napätie. Nebezpečný podnet bol viditeľný voľným okom, no bolo s nimi treba zaobchádzať trpezlivo. Príklad a vzor by mal fungovať i v tomto prípade. Ako nie je vhodné hanobiť vlastného otca, nie je prístupné urážať ani cudzích mužov. Treba ich napomínať, ale bez personalizácie a ovplyvňovania. Ku každému by sa malo pristupovať rovnako jemne ako ku každému členovi rodiny. Staršie ženy, ktoré Timotejovi spôsobili veľa problémov, musí prijať ako vlastnú matku. Mladšie ženy musí prijímať s úplnou čistotou. Z toho je pochopiteľné, že Timotejovi hrozilo zo strany žien veľké nebezpečenstvo. Čestnosť a čistota by mali farára charakterizovať vo všetkých oblastiach. Hoci sa ženy sťahovali, chodili z domu do domu, ich správanie bolo divoké, no apoštol nabádal mladého Timoteja, aby jeho prístup bol poctivý a s čistým úmyslom k týmto kruhom.

Záverečná modlitba

Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „[...] natešený pokračoval v ceste.“ (Sk 8,39) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 469: „Ó, strážcom daj požehnanie...”